

Радоња ВЕШОВИЋ

ЧЕЖЊА ЗА ПОСТОЈАНОШЋУ

*Зашто ли су неки вјечито у потрази
за својим ликом?
Гдје ли су га изгубили?
Да ли су га икад имали?*

*Срећан ли си, храсте, што си само — цер
од коријена, у трави, до врха — у облацима, ти!
Свака те грана, сваки лист, жир и чвор
сваки те знак потврђује и увјерава у то
да си поуздање свеколике природе.
А човјек? Шта је човјек
кад може бити све?*

*Непоколебљива доброто влати пшенице
ништа те у томе што чиниш са твога правца
не може скренути! Мада те сваки ћув повије
ти си зарок свијетлости у мирису погаче гладноме.
И кад први снијег опрхне стрњике
зецу, врани, мишу угјеха.
А човјек? Шта је човјек
пред моћним лукавствима зла?*

*Вита цвасти јаглике, што се златиш
љепше од злата најчистијега! Пчела, вјетар, чобанин
издалека те препозна. И поће за благошћу твога мириса
да се тобом узвиси. Појмила си свом снагом настанка
ка љубави што за умор не зна. Од коријена
кроз стабљику — ка својој, ка само својој ликоу
да се у једноставности оличиш најљепше.
Да никад са тог пута не заврлудаш.
А човјек? Шта је човјек кад тако лако губи
лик и дах!*

*Срећан ли си, курјаче, вјерни човјеков пратиоче
кадгод ти је промијенио ћуд. И у теби
чврсти су смјер смисла и заклетва:
само толико штете учиниш
колико те гони глад. А човјек?
Шта је човјек? Да л' ће то икад да сазна!*

*Срећне ли сте шуме, жита, ластавице
траве, рисови! Вама сами час рођења дарива до краја живота
темељ и став! . . . А мене? Мене сваки трен, сваки дан
провјерава, куша изнова
да ли сам био и колико остадох — ја?!*